

Foto: FREE PRESS/Claus Thorsted

At skjule det umulige

Indsats og strategi: Med forslaget til finanslov og fireårig rammeaftale for SKAT har man samtidig sat fokus på SKATs nye indsatsstrategi. En strategi, der isoleret set ikke behøver at være noget galt med, men som nu kommer til at indgå i en livsfarlig cocktail for SKAT.

Der kan være noget tiltalende ved orden. Ved at få ting sorteret, puttet i kasser, opdelt klodserne i farver. Ligger alle klodserne i forskellige farver blot spredt hulter til bulter i en bunke, kan det være svært at få overblikket - og vide helt, hvor man skal starte og begynde.

Tankerne om SKATs indsatsstrategi er ikke nye. Arbejdet med at opdele - eller segmentere - virksomheder i forskellige kategorier ud fra, hvor der teoretisk ville være størst sandsynlighed for, at der kunne være fejl i regnskabet og angivelserne, begyndte i ToldSkat for flere år siden.

“De røde”, der hverken vil eller kan. “De gule”, der egentlig nok gerne vil, men måske ikke altid kan. “De grønne”, hvor udgangspunktet er, at de både vil og kan, men hvor det alligevel kan være brug for en hjælpende hånd. Suppleret med “de hvide”, hvor der - i

hvert fald i teorien - ikke burde være fejl eller forkerte angivelser, for de både vil og kan godt.

Der blev tegnet en pyramide, hvor de hvide - de fleste? - var i bunden. Dernæst de grønne, de gule og til sidst de røde - de få? - i toppen.

Tanken er så, at indsatsen først og fremmest skal rettes mod virksomhederne i den røde top, for det er der risikoen for fejl er størst, mens de hvide virksomhederne i den anden ende om ikke er fredede, så i hvert fald først og fremmest skal have tilbudt hjælp, hvis noget alligevel går galt eller er vanskeligt.

Indsatsstrategi tages som gidsel

Egentlig er det jo en god og sympatisk tanke - at man skal forsøge at rette skytset mod der, hvor sandsynligheden er størst for at ramme. Det er vel faktisk det både ToldSkat og de kommunale skatteforvaltninger har gjort i mange år gennem forskellige udsøgningsværktøjer og prioritering af kontrolindsatsen.

Alligevel har indsatsstrategien allerede fået en del knubs undervejs. Dels fordi mange har opfattet det sådan, at det handlede om en oprioritering af service på bekostning af kontrol. Selvom de to ting i forvejen i mange år har gået hånd i hånd. Dels fordi det - når det

kommer til stykket - måske slet ikke er helt så let at afgøre, hvilken farve virksomheden skal have. For er en hvid virksomhed f.eks. altid hvid - og i alle forhold?

Nu relanceres indsatsstrategien så med brask og bram - selvom man måske dårligt tidligere kan tale om en lancering - i forbindelse med finanslovsforslaget og rammeaftalen for SKATs økonomi i de kommende fire år.

Og så er det for alvor kæden hopper af - og desværre også til ugunst for indsatsstrategien.

SKATs ressourcer skal reduceres med op mod en fjerdedel - et tal der i forvejen er så urealistisk, at det umuligt kan undgå at gå ud over SKATs produktion og derved bl.a. kontrolindsatsen - og samtidig lanceres indsatsstrategien så som det nye dyr i åbenbaringen for at sikre, at SKAT kan levere uændret produktion med færre ressourcer. Bl.a. fordi man nu ikke længere skal måle resultaterne primært på de reguleringer, der foretages (som i parentes bemærket kan gå begge veje - også til virksomhedernes fordel), men nu i stedet bl.a. på, at "skattegab" ikke bliver større end de nuværende 3,1% af bruttonationalproduktet om året. Med andre ord: Det sorte arbejde må ikke vokse - og det har man angiveligt nogle statistiske metoder til at beregne sig frem til, om et gør.

Slører at det ikke kan lade sig gøre

At SKATs personaleressourcer skal reduceres med en fjerdedel i de kommende år, og SKAT samtidig skal levere uændret produktion, er et krav fra Finansministeriet - og i sidste ende naturligvis fra regeringen.

Ved at hægte rammeaftalen for de næste fire år så stramt op på indsatsstrategien og den nye måde at måle resultatet på, virker det mest af alt som om, man samtidig erkender, at man i den grad er på gyngende grund og ude i noget, der simpelthen ikke kan lade sig gøre.

Men ved at skifte hest - og målemetode for resultaterne - i vadestedet, kan man behændigt være med til at sløre, at en reduktion af ressourcerne uvægerligt vil betyde et fald i produktionen. Ikke mindst i kontrolindsatsen, der som en initiativopgave altid er den, der

må nøjes med "resterne", når de bundne opgaver har fået det, de skal have.

Man vælger samtidig en målemetode, der i den grad bygger på teori og statistik, at de færreste har en kinamands chance for at følge med i og efterprøve, hvordan det egentlig hænger sammen.

Resultatet er en klassisk finansministeriel sammenkøbt ret:

- 1/4 færre ressourcer
- Effekten af nye it-systemer, der endnu ikke er udviklet, afprøvet og sat i drift
- En ny måde at arbejde på
- En ny måde at måle resultatet på

- og det hele blandet sammen på én gang.

Det er den ret, de ansatte i SKAT skal leve af i de kommende fire år - hvis de ikke vælger at blive en del af den forudsatte naturlige afgang. Hvis det altså er den, der bliver sat på menuen, når et flertal i Folketinget senere på året vedtager finansloven for 2007.

Men indsatsstrategien behøver der ikke - isoleret set - at være noget galt med. Blot er man med finanslovsforslaget og rammeaftalen snublende nær ved fra starten at have taget den som gidsel.

“

Ved at skifte hest - og målemetode for resultaterne - i vadestedet, kan man behændigt være med til at **sløre**, at en reduktion af ressourcerne uvægerligt vil betyde et fald i produktionen.

”

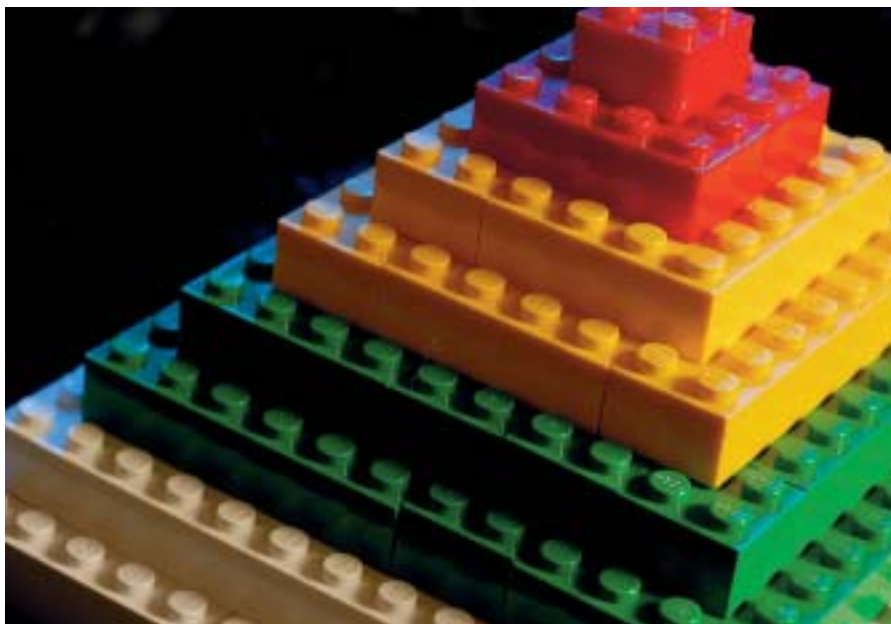

Foto: FREE PRESS/Claus Thorsted